

Jogállamban élünk?

Rendészeknek álcázott verőlegények

Soha jobbat, mint az idei zentai **Nyári Ifjúsági Játékok!** Egy mondatban így foglalhatnánk össze a már hagyományossá vált (nyolcadszor megrendezett) népkerti fesztivál sajtóvisszhangját. Mindenesetre tény az, hogy a résztvevők és az odalátogatók is az elragadtatás hangján emlékeztek meg a zenei rendezvényekről, a játékos vetélkedőkről és az elhangzott előadásokról, véleménycserékről (bár nem azonos számban, mert ez utóbbiak jóval kevesebb érdeklődőt vonzottak), s a szervezésről is az volt a vélemény, hogy az idei teljesítményük volt eddig a legjobb, hiszen az alkohol- és drog-fogyasztást, valamint a rendbontást sikerült a minimumra visszaszorítani, a tolvajlásokat pedig teljesen felszámolni. (Egyetlen táska tűnt el, de arról is kiderült, hogy tulajdonosa az illemhelyen felejtette, és – tartalmával együtt – hiánytalanul visszakapta.) Pedig a látogatottság még a trópusi forróság ellenére sem csappant meg: a négy- (a gyülekezés napjával együtt öt-) napos fesztivál első két napján 5-5000, az utolsó kettőn 7-7000 volt a látogatók száma, ami azért zentai viszonylatban nem semmi! Egyedül csak – mint eddig mindig – a környező utcák lakói háborogtak, hogy öt éjszakán át nem tudtak aludni a hangos zenétől, de hát aki nyáron pihenni vágyik – az menjen nyaralni – ha van rá pénze!

Minden szép és jó lett volna, ha nem történik egy- (két?) kellemetlen incidens, s az egyik éppen a rendfenntartással megbízott **Gladiátor** cég alkalmazottainak a „jóvoltából”. A **Magyar Szó** július 21–22-i (hétvégi) számában **Megverték egy (?) magyar állampolgárt** főcímen adott hírt **Toroczkai Lászlónak** a bántalmazásáról. Az eset július 18-án, a Játékok nyitónapjának estéjén történt a Kárpátia koncertjén, amikor is a nagyszínpad biztosítására odavezényelt rendészek a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom elnökét úgy akadályozták meg a színpadra (egy későbbi verzió szerint a közönséget a színpadtól elválasztó kordonra) való felmászás iránti – állítólag köpködéssel kísért - harmadik próbálkozásában, hogy eszméletlenül verték, ami kétségkívül hatékony módszer ugyan a rendbontás

megakadályozására, de nem biztos, hogy a rendfenntartók hivatali kötelemei közé tartozik.

– Ott álltam – nyilatkozott Toroczkai László a Magyar Szó munkatársának – az első sorban, a kordon előtt, buliztam, mint a többi fiatal, nem mentem fel a színpadra, nem volt nálam magyar zászló, s nagy-magyarországos póló sem volt rajtam. Egyik pillanatban megindult felém három rendfenntartó, ... s ketten először a fejemet ütötték, ettől még talpon maradtam, de jött egy negyven év körüli ember, aki szintén a fejemre mért egy ütést, és ettől elvesztettem az eszméletemet. Feltettek a hordágyra, nem akartak a kórházba vinni, nyilván azért, hogy ne legyen ennek semmilyen visszhangja, ám amikor magamhoz tértem, követeltem, hogy szállítsanak a kórházba. Orrsövénytörésem van, van egy monokli az arcomon, és enyhe agyrázkódást kaptam. A kórházban már mondtam, hogy feljelentést akarok tenni, de ott mondták, hogy a kórháznak kötelessége ezt megtenni. Benn is volt nálam a kórházban egy rendőr, aki nagyon korrekten viselkedett velem. Nem világos számomra, hogy miért vertek meg.

A Magyar Szó július 23-i, hétfői száma is cím- és egyik belső oldalán foglalkozik az emlékezetes rendezvényvel, bár az említett rendbontásnak már kevesebb teret szentel. **Kisspéter Szilveszter**, a játékok főszervezője a riporter kérdésére elmondta, hogy „Toroczkai két alkalommal is felmászott a közönséget a nagyszínpadtól elválasztó kordonra, ahonnan kétszer letessékelték, de ő harmadik alkalommal is megkísérelt felmászni, ... amikor egyben leköpte a biztonságiakat, s ezt követően tették ártalmatlanná az erősen ittas Toroczkait, ...akinek véralkoholszintje 2,8 ezrelékes volt”. (Hogy ezt a főszervező honnan tudhatta meg, azt még csak nem is sejthetjük, hiszen Toroczkait senki sem szondázta meg, és vért sem vettek tőle.)

Végül **Még élünk, fő- és utözöngék a zentai Nyári, Ifjúsági Játékokról** alcímmel emlékezett meg a lap július 25-i számában – mintegy összefoglalásként - az eseményekről, melynek során a nemkívánatos incidenssel kapcsolatban a következőket szűri le:

„Végül pedig essen néhány szó az ideai Játékokat beárnyaló mediabotrányról. Elgondolkodtató, hogy valaki vagy valakik nemzeti rémálmainak nem felel meg az, hogy a zentai rendezvény lassan mind jobban multikulturális, Európa-barát jelleget vesz fel, emellett természetesen megtartva és felvállalva a nemzeti értékeinket és hagyományainkat is. Ahol buli van, ott sajnos ünneprontók is vannak, de semmiképpen sem szabad megengedni, hogy ezek a nemzetileg túlfűtött bajkeverők diktálják az ütemet a vajdasági (magyar) fiatalok számára.”

Hát erre mondták régen, hogy „se hal, se hús”, azaz értheti és magyarázhatja a nyájas olvasó, ahogy éppen akarja! Először is azt nem értjük, hogyan lett Toroczkai László súlyos bántalmazásából „mediabotrány”, amikor az eset nem a sajtó hasábjain, hanem nagyon is az „anyagi valóságban” történt. Másodsorban: kik azok a „nemzetileg túlfűtött bajkeverők”, akik nemzeti rémálmainak nem felel meg a zentai rendezvény mind jobban multikulturális, Európa-barát jellege? Vajon az alkoholos befolyásoltság alatt kordont mászó, bár ezáltal senkit, legfeljebb a saját testi épségét veszélyeztető Toroczkaira, netán Kisspéter úr verőlegényeire, akik közül – a szemtanúk elmondása szerint – kettő magyar és egy szerb volt (állítólag ez utóbbi mérte a rendbontó tarkójára az agyvelőt rendítő végső csapást – persze nem nemzetiségi alapon – mint azt Kisspéter úr sajtónyilatkozatában megjegyezte).

Hogy végül is mi lehetett Toroczkai László megveretésének valódi oka, arra inkább a Magyar Szó szerdai ifjúsági mellékletéből, a **Képes Ifjúság** július 25-i számából következtethetünk, amely Máriás Endre vezércikkéből – Játék(ok)ból sosem elég! – Szögi Csaba riportjából – Játék az élet – hullajó buli volt! -, Vukovity Ildikó interjúból – Kreatív feladatok, kiváló koncertek – A Nyári Ifjúsági Játékok résztvevői nyilatkoznak – és végül Kisspéter Szilveszter nyilatkozatából – Sikeres rendezvény volt – állt, és töltött meg nem kevesebb, mint négy teljes oldalt. (Igaz, csak magazin-formátumút.) Lássuk hát ezekből az írásokból is a nevezetes incidenssel kapcsolatban álló részleteket!

Máriás Endre: „Aztán van itt még egy dolog, amit nem lehet szó nélkül hagyni: az utóbbi egy-két évben igen nagy teret kap a Játékokon a nemzeti vonal. Ezzel a ténnyel még nem is lenne semmi baj, hiszen az oly sokszor áhítással emlegetett tolerancia jegyében minden további nélkül elfogadható az, hogy vannak, akik nyitottak az ilyesmire, vannak, akiket ez éltet, vannak, akiket ez irányít. A probléma ennél jóval összetettebb. Szubjektív vélemény, elismerem, de nem tudom, miért kell egy-egy

magyarországi provokátornak meggyőznie engem mint vajdasági magyar fiatalról, hogy nekem itt milyen rossz. Nincs nekem magamhoz való eszem, hogy ezt fel tudjam mérni, el tudjam dönteni, meg tudjam ítélni? Másrészt, ugye, ezek az emberek megpróbálják manipulálni a fiatalokat az itteni közéletből, politikából vett példákkal operálva, amelyeket ők is nyilván csak hallomásból ismernek, másként nem is ismerhetnek, ráadásul hajlamosak arra, hogy jócskán szubjektív kontextusba helyezték ezeket. Az ő dolguk, mondhatnánk, de sajnos nem így van, mert a fiatalok legnagyobb része nem jártas annyira ezekben a témákban, hogy ismerve a tényeket, az ilyenkor hallottakat a saját szűrőjén átengedve építse be a tudatába, ezért nincs más választása, mint az, hogy egy az egyben elfogadja, a sajátjává tegye ezeket a szubjektív megközelítéseket (is). Mindez így együtt pedig nemcsak hihetetlen indulatokat, hanem ebből fakadóan ellentéteket is generál. Azokra márpedig senkinek sincs szüksége!”

Szögi Csaba: „Annyira távol áll az énemtől mindaz, amit képviselnek !a Kárpátia együttes tagjai!, hogy nem is kommentálnám a gyűlöletet, melyet szítanak, s amely egyenesen süt belőlük, inkább csak bemásolom azt az egy-két gondolatot, amit ott és akkor papírra vetek. Emlegetitek a csonka Magyarországot – nos, az ilyen csonka agyaktól nyomorodott meg az is, mint amilyen a tiétek. És a végén: OK, vissza, vissza, de **hova** vissza? Az én véleményem ezzel kapcsolatban kevéssé tűr nyomdafestéket. Azt gondolom, nincs helyük ezen a rendezvényen, mélyen belül pedig azt érzem, nincs helyük **sehol**. (Lám, lám, szíjják (a szittyák, hihi) a gyűlöletet, s most úgy tűnik, én is gyűlölök: ellenük. De nem. Nem, csupán sajnálom őket.) Na, szót se többet!”

Vukovity Ildikó hét interjúalánya közül egy sem tudott – vagy nem kívánt beszélni – a sajnálatos eseményről.

Summa summárum- az incidens kiváltó oka tehát nem volt más, mint a Kárpátia zenekar „nemzetileg túlfűtött” koncertje, de mivel a tapintatos Kisspéter-osztag különítményesei mégsem ruházhatták meg ezt a rendezvényre meghívott és nyilván jól meg is fizetett, bár a délvidéki (pardon: vajdasági!) magyarságot igencsak elvetemülten uszító bandát (ahhoz túl sokan voltak), hát kiszúrták maguknak a lelkesültségében kissé ittásnak tűnő Toroczkai urat, aki különben is csak egy elvetemült, koszos, anyaországi bajkeverő!

Reagálásképpen a sértett válaszolt az őt ért vádakra a Magyar Szó július 28-i számában:

Reagálás

A tegnapi (hétfő, 2007. július 23.) lapszámukban az interneten is olvasható Véget értek a játékok című cikkükben szereplő, súlyosan rágalmazó, becsületsértő és személyiségi jogaimba gázoló állítások miatt kénytelen leszek jogi elégtételt, kártérítést is követelni. A cikk megjelenése azért is döbbenetes számomra, mert már egyszer cáfoltam mind az Önök munkatársának, mind Bálint Zoltán szervezőnél telefonon keresztül azt az engem bántalmazó rendezőktől származó hazug állítást, hogy én erősen ittas voltam. Az az állítás is szemerszedett hazugság, hogy a véralkoholszintem 2,8 ezrelékes volt, ráadásul ahhoz valakinek vért kellett volna tőlem venni, vagy legalább meg kellett volna szondáztatni, de ez sem történt meg. A birtokomban lévő kórházi zárójelentés sem tartalmazza, hogy ittas lettem volna. Egészen döbbenetes, normális államban és normális médiaviszonyok között teljesen elképzelhetetlen, hogy a bántalmazott sértettet meg sem kérdezik egy ilyen súlyos állításról, csak a bűnelkövetőket védelmező, mint megbízó, értelemszerűen elfogult szervezőt. Ráadásul néhány napja még azt nyilatkozták, hogy a színpadra akartam felmászni, most már azt, hogy a kordonra (ami kb. 3 méterre volt a színpadtól) álltam fel. Szintén új állításuk, hogy le is köptem a biztonságiakat. Az igazság ezzel szemben továbbra is az, hogy a kordonnál az első sorban álltam, s célirányosan engem választottak ki a biztonságiak, akik számomra továbbra is érthetetlen okokból vertek meg, de azt kell feltételeznem, hogy tudták, hogy kit vernek meg, mert a leütésem után a kollégáik a körülöttem állóknak már erre tettek megjegyzést. Ettől függetlenül már csak azért is értelmét látom, hogy továbbra se maradjak csöndben, mert egy fesztiválon semmi sem jogosíthatja fel a rendfenntartókat arra, hogy a vendégeket kifejezetten fejre mért ütésekkel összeverjék.

Toroczkai László

Végül szót kapott a „főszerző”, **Kisspéter úr** is, aki a következőket nyilatkozta:

„A szervezők idén különösen nagy figyelmet fordítottak a biztonságra, ami érezhető is volt, hiszen egy-két kisebb incidenstől eltekintve problémamentesen zajlott le az ötnapos rendezvény... Mivel nagyon sok ember volt jelen a rendezvényen, ráadásul ilyenkor a fiatalok mindig kicsit szabadabban viselkednek, kevésbé érzik korlátozva magukat, ezért akár egy-egy kisebb konfliktusforrásból is

kerekedhetnek nagyobb nézeteltérések, amit nem mindig szép szóval próbálnak kiküszöbölni. Azt gondolom, a biztonságiak eredményesen elejét tudták venni az ilyen dolgoknak, hiszen folyamatosan résen voltak, folyamatosan járták a helyszíneket, szinte mindenhol ott voltak, és ha úgy ítélték meg, akkor határozottan fel is léptek.” Hát ez az! Csakhogy a határozott fellépést én inkább a József Attila által megfogalmazott módon tudom elképzelni, aki egyik kései versében ezt írja:

Ki-be ugrál a két szemem, úgy érzem.
Ha megbolondulok, ne bántsatok:
Erős kezekkel fogjatok le szépen!

Kisspéter Szilveszter egyébként a Hét Nap riporterének is nyilatkozott az incidensről:

„A Kárpátia együttes fellépése közben valóban incidens történt. Én úgy tudom, hogy az egyik rajongó kétszer is felmászott a kordonra, a biztonságiak pedig valamilyen módon leparancsolták onnan. Amikor harmadszor is próbálkozott, leköpte a biztonságiakat, akik ezután ártalmatlanná tették. Az ügynek, véleményem szerint, nincs nemzeti indíttatása, azt hallottuk, az illető véralkoholszintje igen magas volt.”

A főszerző riporter kérdésére azt is elmondta, hogy az előzetes megbeszélésen a rendőrség megkérte, hogy minél kevesebb nemzeti zászló és propagandaanyag legyen a helyszínen. „Utólag kiderült, ezt a feltételt nem kellett volna elfogadnunk, mert jogilag nem tiltott. Az ember sokszor próbál alkalmazkodni a helyzethez, hogy minél kevesebb probléma legyen, és nem mindig a megfelelő utat választja” – tette hozzá Kisspéter úr, és mennyire igaza van!

A **Hét Nap** két héttel későbbi – augusztus 8-i számában közli egy magát megnevezni nem akaró (nem merő?) 17 éves leány egyoldalas írását:

A szomorú valóság

Csak szeretném a tapasztalatomat és a véleményemet én is megosztani Önökkel az Ifjúsági Játékokon történt, és az újságokban többször hírül adott zászlós és verekedéses esettel kapcsolatban!

Keserű örömmel vettem tudomásul, hogy nemcsak engem tölt el mélységes csalódással az, hogy mekkora iramban csorbul a délvidéki magyarság fiataljainak és „örök fiataljainak” azon joga, hogy legalább egyszer egy évben azt tegyék, amit akarnak. Szabadon, önfeledten. Azt terveztem, hogy ha

valamilyen módon nem derül fény arra a botrányos tetre, amit az Ifjúsági Játékokon véghezvittek, magam szólok, de látom, hogy több újság cikkezett róla. Nagyon vártam július 18-át. Örültem, hogy ott lehetek majd, és ami különösen boldoggá tett, az az, hogy ismét átbulizhatom majd a szerda estét az egyik kedvenc együttesem koncertjén, a Kárpátián. Abban a reményben — később jött a pofára esés —, hogy senkitől nem kell félni, senki nem vár utána kint, hogy jól megemlegessük azt, hogy el mertünk menni egy ilyen „nacionalista”, „fasiszta”, revizionista és Isten tudja, még milyen ostoba jelzőkkel illetett együttes koncertjére. Abban is biztos voltam, hogy ez az öt nap olyan kikapcsolódást szerez, amelyet semmi sem pótolhat, ahol nem kell kritikáktól tartani, ijedt idő arcokat látni, akiről lesüt a szájalom a züllött fiatalok láttán. Ahol úgy öltözhetek, úgy viselkedhetek, azt viselhetek a nyakamban, amit akarok, vagyis azt tehetem, amit a hétköznapiakban nem. A nagy-magyarországos póló — el kell szomorítsam a drága, toleranciától dagadó biztos urakat — megengedett, természetes és szívmengető a viselője és a hasonlóan gondolkodó megfigyelő számára is. Ezt, hála Istennek, a magyarságban gondolkodó fiatalok büszkén viselik, és -- ismét egy elszomorító tény — ilyen ócska trükkökkel, hogy korlátozni kívánják az ilyesmiket, nem fognak elérni nyilván semmit. Csak tessenek rájönni — ha azt kívánják, hogy okosabbnak tartsuk őket, mint amilyenek —, hogy ez bennünk él, és ellenben sajátjaikkal, mi ettől nem leszünk agresszívek, nem késelünk, nem lövünk, nem robbantunk ki háborút a revízióért, csak csendes tüntetők vagyunk, akik megemlékezünk és emlékeztetünk másokat arra, hogy miért van ez az egész... Estefelé én is úgy gondoltam, hogy egyéves pihenés után ismét a nyakamba „akasztom” a büszkeségemet. A koncert előtt azonban még el kellett ugornom a központba. A főbejárathoz érve leptek meg istenigazából azzal a hírrel, hogy tessünk a zászlókat „beszolgáltatni”! Nem hittem a fülemnek, hogy ezt a XXI. századi Európában (még ha középkelet is) megtehetik egy szabad rendezvényen és egy olyan országban (?), amely demokratikusnak vallja magát, az tény és való, hogy ijesztően beteges és rohadt, de mégiscsak az... Szóval, azt hittem, vicc, de nem, ez a szomorú valóság. Nem tudom, még két hét elteltével sem kifejezni azt az érzést, amit akkor éreztem, amikor leadtam az ÉN zászlómat, ami az enyém, és egyben a miénk! És ezt szó nélkül végignézi az, akié szintén az a lobogó! Akiért szintén hordom! Láttam másokat is, ismerősöket, akik szó nélkül túrték ezt, és rakták le az Árpád-sávós zászlójukat, de velem nem volt

egyszerű dolguk. A többiek, mondván, hogy most mit tegyenek, rendesek voltak. De nem az a lényeg, hogy megtegyem azt, amit kérnek, hisz én is tudtam, hogy mi lesz a vége, de az embereknek meg kell mutatni, hogy ha reménytelenül is, de harcolni kell. Istenem, annyi mindenért hiábavaló küzdeni, annyi mindent fel kellene adni, és akkor gondolhatunk a magyarságra is, hisz reménytelen ámokfutás és illúzió az, hogy minden jobb lesz, de könyörgök, büszkeségünk még maradt talán! Kétszer felajánlottam a kedves biztonságiaknak, hogy rendben, visszatessékelem azt a szemet szűrő, rakoncátlan lobogót a sátorba, de ne vegyék el, mert az enyém, és ehhez a legcsekélyebb joguk sincs! Mire azt a választ kaptam, hogy nincs más választásom (dehogyan nincs! — gondoltam magamban), erre elélem áll 5 (!) feketeruhás alak — öten egy lány elé! —, hogy „akarsz verekedést?” Hát igen, kultúra, az van! Aztán néhány keresetlen szó kíséretében odavágtam eléjük a kívánt dolgot, és mikor megkérdeztem, miért kell ezt csinálni, azt mondták, a rendbontás és a provokáció elkerülése érdekében! Csak még nem tudom, kit provokálok vele? A Kárpátia-rajongókat?! Nem hiszem. Akit ez provokál, az el se megy, meg akkor kérdem én, minek hívnak meg nemzeti együtteseket? Persze, azért, hogy ismét belénk rúghassanak! A kedves rendőrséget provokáltam volna?! Mert ha igen, tessenek ők is az általuk annyira szeretett és magukénak jogtalanul tartott Vajdaságban is az Ifjútékokon nem provokálni a „magunkfajta söpredéket” a beszédjükkel és a szerb címeres jelvényeikkel, nem beszélve azokról a rendbontásokról, amelyeket ők bujtanak a megvehető magyarok által, gondolva itt a megvert személyekre, akik közül többen szúrják a „tisztelet” rendőrség szemét! Tehát felhívom a figyelmét minden kedves Zentán bulizni kívánó fiatalnak és idősnak, hogy jövőre tilos lesz zászlót bevinni a fesztivál színhelyére, azután ránézni, 2010-ig pedig tessék elfelejteni magyarul, mert a rendőrség „nem” kívánt kínzási módszereket fog alkalmazni! Továbbá felszólítjuk a fasisztákat és az egyéb hasonló alakokat, hogy jövőre ülve hallgassák végig a Nemzeti Front-koncertet, amiben ki lesznek sípolva azok a szavak, amelyek bármilyen összefüggésbe hozhatók a magyarsággal! Nagy-Magyarországot pólón pedig kizárólag fekete alapon fekete alakzattal lehet majd viselni!

És remélem, értik, hogy felháborodásom alapja nemcsak a lobogóm elkobzása, hanem ez az egész igazságtalanság és undorító bánásmód, ez a jogfosztottság és lelki terror, ez az elkeserítő szélmalomharc, mert mindig azzal bántanak, ami a legjobban fáj... Ez az ő módszerük, és mivel mi

egészséges emberek vagyunk, nekünk ez sok és váratlan. És így nő fel a mai fiatalság, köztük én is, ilyen világban, ilyen társadalomban, tele megbántottsággal, atrocitással és minden rosszal — és ezt minden túlzás nélkül mondom!

Aztán a várva várt nagy bulizás elmaradt, mert ezek után nem tudom, kinek van kedve egy nagyot szórakozni. Csak gondolkodni lehet, csak értetlenül állni, a dühtől tombolni vagy éppen sírni, reménykedni, hogy nem lesz mindig így, szívünk legmélyére nézni, és eltöprengeni azon, hogy hogyan juthattunk ilyen mélyre. Én néztem az eget, és ezek az érzések jártak át! Választ nem kaptam, csak hallgatva kedvenc dalaimat áztattam a Magyar Földet és énekeltem a testvérekkel...

„Egy örök magyar” (17)

Ide kívánczik még a **Rákóczi Szövetség** észak-bánáti tagozatának szintén a Hét Napban megjelent közleménye:

Az idei Zentai Nyári Játékokon történekről kiszivárgó információk arra engednek következtetni, hogy a szerb államhatalmi szervek a vajdasági magyarság átnevelésének új módszereit kezdték el alkalmazni. Azon tömegrendezvényeken, amelyeken zömmel magyarok vesznek részt, erre hajlandóságot mutató emberek útján, erőszakot is alkalmazva próbálnak meg precedenst teremteni a lélekben amúgy is meggyötört közösségünk ébredező nemzeti öntudatának csírájában történő elfojtására. A kollektív azonosságtudat további visszaszorítása már olyan mértékben válhat végzetessé az amúgy is vészesen fogyatkozó vajdasági magyarság életképességének megőrzése szempontjából, amely visszafordíthatatlanná teszi a teljes asszimilációhoz vezető folyamatot. Ha nem emeljük fel a hangunkat, és nem utasítjuk el határozottan ezeket a kísérleteket, ugyan kitől várhatjuk el, hogy helyettünk megtegye?

Végül mellékelem a **zentai Egészségügyi Központ igazgatójának, dr. Tari Jenő főorvos úrnak** a sértett kórházi ellátására vonatkozó írásos nyilatkozatát:

A zentai sebészeti osztály rendelőjében 2007. július 19-én reggel 6.15 került vizsgálatra, az ügyeletes orvos a délelőtti váltásra jelentkező ortopéd szakorvost is konzultálta esetével kapcsolatban. A bejegyzett diagnózis: Contusio capitis, Commotio cerebri. A vizsgálattal kapcsolatban kérték a fej röntgenvizsgálatát, valamint az orr-fül-gégész és a neurológus konzultatív vizsgálatát is.

A sérült elmondása szerint a sérülés az előző nap estéjén történt, az éjszakát az autóban fekvé töltötte.

Az orr-fül-gégész vizsgálatának eredményét a következőképpen jegyezte: Diagnózis: Fractura septi nasi susp. (az orrsövény törésének gyanúja). A lelet leírása: Az orrsövény dagadt, a bal orrlyukjárat átjárhatatlan (elzáródott a daganat miatt – megj.)

A röntgenfelvételen az orrcsont törésének látható jelei nem tapasztalhatók. További orr-fül-gégészeti vizsgálatok rendben találtak. Terápia: hideg borogatás, Ostfadrin 1%-os oldat, naponta 3 x 5 csöpp. Ellenőrzést az arra hivatott orr-fül-gégésznel kell elvégezni.

A neurológus vizsgálatának eredményét a szakorvos távolléte (évi szabadsága) miatt nem áll módunkban mellékelni.

A sebészeti-ortopédiai szakrendelés eredményeként a zentai rendőrségnek átadott bejelentése a következő szakmai adatokat is tartalmazza: Contusio capitis, Commotio cerebri, Contusio genus trochlearis, Susp. fractura nasi. Könnyű testi sértés.

+

Toroczkai László esetével kapcsolatban Zentán elterjedt a hír egy zentai származású, de állítólag Szegeden élő fiatal orvos bántalmazásáról is. A zentai kórházban nem tudnak róla, de Toroczkai úr találkozott vele a szegedi klinikán, ahol állkapocstörés következtében súlyos állapotban ápolásra szorult.